

РЕШЕНИЕ

№ 476

гр. Бургас, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. А.

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ПАНАЙОТ СТ. А. Гражданско дело №
20232120104325 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод исковата молба на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК ....., със седалище гр. ....., против Р. В. А., с настоящ адрес в гр. ...., с която претендира приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1428,11 лева – главница по Договор за потребителски кредит № ..... год.; 423,49 лева – договорна лихва за периода 30.09.2016-31.12.2017 год., и 683,77 лева – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 30.09.2016-23.02.2021 год., ведно със законната лихва за забава върху главницата, начинаей от 26.10.2022 год. до окончателното ѝ изплащане, които суми са част от предмета на Заповед № 3272/27.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 6832/2022 год. на БсРС.

В исковата молба, допълнена с писмен отговор-становище от 19.01.2024 год., са изложени следните фактически и правни твърдения: на 22.08.2016 год. между „Кредисимо“ ЕАД и ответника е бил сключен договор за потребителски кредит от разстояние; кредитополучателят не е изпълнил задълженията си по договора, поради което те били погасени чрез плащане от солидарно задължения поръчител „Ай Тръст“ ЕООД, по силата на договори за предоставяне на поръчителство, сключени поотделно с длъжника и с кредитодателя; длъжникът не е възстановил заплатените от поръчителя в полза на „Кредисимо“ ЕАД суми по договора за кредит; вземанията на поръчителя към длъжника били прехвърлени от „Ай Тръст“ ЕООД в полза на „АПС Бета България“ ЕООД по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.03.2021 год.; цесията е съобщена на длъжника; договорът за кредит е сключен като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя, при което от отправяне на предложението до сключване на договора

страните са използвали средства за комуникация от разстояние; пълната преддоговорна информация относно кредита е предоставена чрез хиперлинкове, в това число общи условия, стандартен европейски формуляр, договор за кредит, приложение към него и погасителен план; процедурата по сключване на договор от разстояние е изпълнена, поради което е налице породил действие валидно сключен договор за потребителски кредит; в условие на евентуалност ищецът моли, ако съдът счете, че не е налице валидно сключен договор за потребителски кредит, да приеме, че е налице реален договор за заем, който поражда действие от момента на предаване, съответно получаване на заемната сума; за реалното сключване на договора за потребителски кредит от 22.08.2016 год. може да се направи извод от поведението на кредитополучателя, състоящо се в извършено от него плащане по сметка на кредитора на 04.01.2017 год., с което действие е признавал съществуващото си задължение.

За заплащане на претендираните парични вземания ищецът е подал заявление по чл. 410, ГПК, уважено с издаване на Заповед № 3272/27.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 6832/2022 год. на БРС. Правният интерес от предявяване на исковете по настоящото дело е обоснован с оглед указанията на заповедния съд по чл. 415, ал. 1, т. 2, ГПК, съгласно Разпореждане № 6863/28.06.2023 год.

Ищецът е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си, моли за уважаване на исковете и за присъждане на деловодните разноски, направени в заповедното и в настоящото исково производство.

Съдът намира исковете за допустими, правните им основания са чл. 124, ал. 1 и чл. 422, ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо, чл. 84, ал. 1, чл. 86, чл. 99 и чл. 240, ал. 2, ЗЗД, чл. 9, ЗПК.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител по чл. 47, ал. 6, ГПК, е депозирал писмен отговор, с който е оспорил иска като неоснователен; изложил е следните насрещни възражения и твърдения: не е установено „Кредисимо“ АД и ответникът да са сключили цитираните договор за кредит и договор за предоставяне на поръчителство от 22.08.2016 год.; ответникът не е получил сумата, предмет на договора за кредит – това възражение е потвърдено и в проведеното открито съдебно заседание, като е оспорено насрещното твърдение на ищеца за посочения факт; не са представени доказателства, че поръчителят „Ай Тръст“ ЕООД е изплатил задълженията на ответника; обезпечаването на задълженията на кредитополучателя от свързано с кредитодателя лице нарушава изискването за добросъвестност, тъй като се заобикаля нормата на чл. 19, ал. 1, ЗПК; чрез предвиждането на обезпечение под формата на поръчителство се цели заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4, ЗПК; договорът за поръчителство е лишен от основание, тъй като в полза на потребителя не се предоставя услуга; ответникът не е надлежно уведомен за договора за цесия.

Ответникът не ангажира доказателства; моли за отхвърляне на исковете като неоснователни.

Бургаският районен съд, след запознаване със становищата на страните, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е представен неподписан от кредитополучателя Договор за предоставяне на потребителски кредит № .... год., сключен между „Кредисимо“ ЕАД, в

качеството на кредитор, и Р. В. А., в качеството на кредитополучател, по реда на ЗПФУР, ЗПК и ЗЕДЕУУ. Като неразделна част от този договор е описано съставеното и представено Приложение № 1, съдържащо данни за съществените реквизити на договора: главница от 1500 лева, срок на договора – 16 месеца, разсрочено връщане на кредита на 16 погасителни вноски, договорна лихва – 41.24 %, годишен процент на разходите – 50 %, и общ размер на всички плащания – 1975,04 лева. Представените по делото общи условия на кредитора и стандартният европейски формуляр също не носят подписа на ответника.

По делото е представен договор за продажба и прехвърляния на вземания (цесия), сключен на 02.03.2021 год., с приложение към него, по силата на който цедентът „Кредисимо“ ЕАД е прехвърлил на ищеца-цесионер „АПС Бета България“ ЕООД вземанията си към ответника Р. А. по процесния договор за кредит.

Съдът намира предявения главен иск за неоснователен. Съгласно изготвения от съда доклад по чл. 146, ал. 1, ГПК, срещу който не е постъпило възражение от страните, в тежест на ищеца е провеждане на главно и пълно доказване за установяване сключения валиден договор за потребителски кредит между „Кредисимо“ АД и ответника Р. А.; легитимацията на кредитора като изправна страна по съглашението, в т. ч. предоставянето на длъжника главницата от 1500 лева; в тежест на ищеца е доказване и на факта, че по отношение договора, за който твърди, че е сключен от разстояние, е спазено изискването на чл. 18, ЗПФУР – за предоставяне на контрахента на преддоговорна информация, както и извършените електронни изявления, чрез които е получил съгласието на потребителя за сключване на договора при твърдените условия. Такова доказване по делото не е проведено, вкл. и с писмения отговор-становище от 19.01.2024 год. – липсват данни за начина и формата, с които Р. А. е изразил съгласието си за сключване на договора за кредит при посочените от ищеца условия, както и кога, как и от кого кредитът от 1500 лева е бил предаден на длъжника.

Ищецът не е ангажирал и доказателства за установяване на направените от страните по договора електронни изявления. Съгласно ЗПФУР и ЗЕДЕП, изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на насрещната страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. Предвид липсата на признание на ответника за тези обстоятелства, ищецът следва да докаже изпращането на електронно съобщение до електронната поща на ответника, приемането на условията по договора от контрахента и получаването на сумата 1500 лева от ответника на посоченото договорно основание.

Разпоредбата на чл. 6, ЗПФУР сочи, че договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние – едно или повече. Разпоредбата на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР определя като „средство за комуникация от разстояние ... всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременното физическо присъствие на доставчика и на потребителя“. Съгласно разпоредбата на чл. 18, ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8, ЗПК, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора; за това доказване се прилага чл. 293, ТЗ, а в случаите на електронни изявления –

ЗЕДЕП. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, ЗЕДЕП (в редакцията му към 2016 год.), електронен документ представлява всяко електронно изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, а електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията (чл. 2, ал. 1, ЗЕДЕП). Електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1, ЗЕДЕП, като за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенстван и квалифициран.

Подаването на електронна заявка за отпускане на кредит, представлява електронно изявление, записано на предвиден в чл. 3, ал. 1, ЗЕДЕП носител, с възможност да бъде възпроизведено, т. е. попълненият електронен формуляр за отпускане на кредит, както и генерираният впоследствие договор, представляват електронни документи. Като електронен документ следва да бъде квалифициран и представеният по делото договор за кредит, за който се твърди, че е генериран след натискане на бутон „Подпиши“ от страна на потребителя. В исковата молба липсват твърдения на кредитора, че електронната заявка на ответника и представеният договор за кредит са подписани от ответника с усъвършенстван или с квалифициран електронен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 2 и 3, ЗЕДЕП, поради което съдът приема, че тези два електронни документа са подписани с обикновен електронен подпис. За саморъчно подписан електронен документ следва да бъде приет само този, към който е добавен квалифициран електронен подпис – съгл. чл. 13, ал. 4, ЗЕДЕП). Възможно е страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, в която хипотеза доказателствената му сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ (Решение № 70 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г. на IV ГО и Определение № 169 от 6.04.2017 г. на ВКС по ч. търг. д. № 672/2017 год. на I ТО).

В настоящото дело няма данни за постигнато съгласие между контрагентите, с което те са приели, че обикновеният електронен подпис има стойността на саморъчен. При липсата на предпоставките на чл. 13, ал. 4, ЗЕДЕП следва да се приеме, че представената хартиена разпечатка на договор за кредит не представлява саморъчно подписан документ и той не се ползва с формалната доказателствена сила по смисъла на чл. 180, ГПК.

Ответникът е оспорил действителността на договора (валидното възникване на твърдяното облигационно правоотношение), вкл. поради липса на съгласие от страна на кредитополучател, т. е. оспорено е формирането на воля за получаване на кредита, следователно е оспорено авторството на електронното изявление на ответника. В писмения отговор по делото е оспорен и фактът на предаване на сумата от 1500 лева, а липсата на доказателства за така твърдяното от ищеца обстоятелство мотивира съда да приеме, че не е налице и валидно сключен реален договор за паричен заем.

Недоказано е и твърдението на ищеца за извършено от ответника погасително плащане по договора за кредит. Делото не съдържа доказателства кога, в какъв размер, на какво основание и в полза на кого – на цедента или на цесионера, ответникът е извършил частично плащане. Представените от ищеца разпечатки на хартиен носител са съставени от представилата ги страна, те не носят подпис – ръкописен или електронен – на ответника, а удостоверяват изгодни за автора си факти, поради което не могат да служат като доказателство срещу длъжника.

С оглед изложеното, съдът намира, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на твърдението си за сключен между страните валиден договор за кредит или на договор за заем, легитимиращ ответника като длъжник, поради което главната искова претенция, ведно с обусловените от нея искове, следва да бъдат отхвърлени само на това основание, без да се обсъждат другите възражения на ответника.

Ответникът не е направил искане за присъждане на деловодни разноски, поради което съдът не е сезиран и не дължи произнасяне по тази последица от отхвърлянето на исковете – чл. 81 във вр. с чл. 78, ал. 3, ГПК.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете с правно основание чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 422, ГПК на „АПС Бета България“ ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. ....., против Р. В. А., ЕГН ....., с настоящ адрес гр. ....., за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1428,11 лева – главница по Договор за потребителски кредит № ..... год.; 423,49 лева – договорна лихва за периода 30.09.2016-31.12.2017 год., и 683,77 лева – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 30.09.2016-23.02.2021 год., както и законната лихва за забава върху главницата, начиная от 26.10.2022 год. до окончателното ѝ изплащане, които суми са част от предмета на Заповед № 3272/27.10.2022 год. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 6832/2022 год. на БсРС.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред Бургаския окръжен съд в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____